

Sygn. akt II K 1034/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Maciej Błaszczyk

przy udziale Prokurator Ewy Urman-Brzosko

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14.11. i 19.12.2016 r.

sprawy przeciwko

1. S. K. urodz. (...)

w m. Ł.

syna S. i T. z d. D.,

2. J. M. urodz. (...)

w T.

syna A. i M. z d. S.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku w msc. M., ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu poprzez wybite szyby w drzwiach przednich od strony pasażera oraz w drzwiach prawych tylnych dokonali włamania do samochodu marki V. nr rej. (...), skąd zabrali w celu przywłaszczenia młot udarowy marki B. (...), wiertarkę udarową marki B., szlifierkę kątową marki B., spawarkę transformatorową i dwa przewody elektryczne budowlane, wszystko o łącznej wartości 4.000 zł na szkodę A. B., przy czym S. K. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

to jest czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

zaś J. M. zarzucanego mu czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. i w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej 1 roku pozbawienia wolności,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

II. w okresie od dnia 7 sierpnia 2015 roku do dnia 11 sierpnia 2015 roku w msc. M., ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z niezamkniętego pomieszczenia gospodarczego dokonali zaboru w celu przywłaszczenia wyciągarki elektrycznej D., elektrycznej maszyny do cięcia płytek ceramicznych marki D., dwóch przedłużaczy elektrycznych budowlanych, o łącznej wartości 3.250 zł na szkodę A. B., przy czym zarzucanego im czynu dopuścili się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu I w akcie oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy powołanych przepisów wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Uznaje oskarżonego J. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu I w akcie oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy powołanych przepisów wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Uznaje oskarżonego S. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu II w akcie oskarżenia, przy czym kwalifikuje go jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy powołanych przepisów wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Uznaje oskarżonego J. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu II w akcie oskarżenia, przy czym kwalifikuje go jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na mocy powołanych przepisów wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

V. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu S. K. w punktach I i II wyroku łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Na mocy art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu J. M. w punktach III i IV wyroku łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego S. K. w punkcie V wyroku zalicza okres zatrzymania od dnia 12.08.2015 r. godz. 08:00 do dnia 14.08.2015 r. godz. 11:00.

VIII. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego J. M. w punkcie VI wyroku zalicza okres zatrzymania od dnia 11.08.2015 r. godz. 21:00 do dnia 14.08.2015 r. godz. 11:30 i od dnia 21.10.2015 r. godz. 16:30 do dnia 13.11.2015 r. godz. 10:13.

IX. Na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych do solidarnego naprawienia szkody na rzecz A. B., poprzez uiszczenie kwoty 7.250 (siedem tysięcy dwieście pięćdziesiąt) złotych.

X. Na podstawie art. 619 § 1 k.p.k. oraz art. 29 ust. 1 Ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej (...) kwotę 531 (pięćset trzydzieści jeden) złotych i 36 (trzydzieści sześć) groszy tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

XI. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych z obowiązku zwrotu kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1034/15

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 19 grudnia 2016 r.

Sąd na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy głównej, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 sierpnia 2015 r. A. B. zaparkował swój samochód marki V. (...) o nr rej. (...) na posesji H. S. w M.. Na posesji tej znajdował się również hotel robotniczy dla pracowników firmy (...). W dniu 7 sierpnia 2015 r. A. B. wyjechał

z M.-R., na terenie hotelu robotniczego od dnia 8 sierpnia 2015 r. pozostał tylko oskarżony J. M.. Gdy pokrzywdzony wyjeżdżał samochód był zamknięty na zamki fabryczne. Oskarżony spożywał alkohol w znacznych ilościach, poznał obok bliżej nieustalonego sklepu oskarżonego S. K. i zaprosił go do hotelu, gdzie spożywali alkohol. Oskarżony J. M. powiedział S. K., że samochód marki V. należy do jego kolegi i znajdowały się tam wartościowe narzędzia elektryczne. Oskarżeni postanowili dokonać włamania do tego samochodu i zabrać z niego znajdujące się tam narzędzia, sprzedać je i przeznaczyć pieniądze na alkohol. W okresie od 7 do 11 sierpnia 2015 r. oskarżeni wybili szybę w drzwiach przednich od strony pasażera i tylne prawe drzwi. Weszli do środka i zabrali z samochodu pokrzywdzonego młot udarowy marki B. (...), wiertarkę udarową marki B., szlifierkę kątową marki B., spawarkę transformatorową i dwa przewody elektryczne, o ogólnej wartości 4.000 złotych.

Dowód:

- zeznania A. B. (k.76-77,86),
- zeznania H. S. (k.84v,89),
- częściowo wyjaśnienia S. K. (k.62,75-76 zbioru A, 63-65),
- częściowo wyjaśnienia J. M. (k.42,56-57 zbioru A, 65),
- protokół oględzin (k.11-13 zbioru A),
- dokumentacja fotograficzna (k.282-284).

Ponadto pokrzywdzony A. B. pozostawił część swych narzędzi w niezamykanym pomieszczeniu gospodarczym. Oskarżeni zabrali należące do niego wciągarkę elektryczną marki D., elektryczną maszynkę do cięcia płytek marki D. i dwa przedłużacze elektryczne. Rzeczy te były warte łącznie 3.250 złotych. Oskarżony J. M. umówił się z nieustaloną osobą na sprzedaż części rzeczy zabranych pokrzywdzonemu. Ta osoba przyjechała i kupiła narzędzia elektryczne, oskarżeni uzyskali bliżej nieustaloną kwotę pieniędzy. Pozostałą część rzeczy oskarżeni sprzedali w nieustalonym miejscu. Celem działania oskarżonych było uzyskanie pieniędzy, które zamierzali wydać na alkohol.

Dowód:

- zeznania A. B. (k.76-77,86),
- zeznania H. S. (k.84v,89),
- częściowo wyjaśnienia S. K. (k.62,75-76 zbioru A, 63-65),
- częściowo wyjaśnienia J. M. (k.42,56-57 zbioru A, 65),
- protokół oględzin (k.11-13 zbioru A),
- dokumentacja fotograficzna (k.282-284).

Oskarżony S. K. był uznany wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt II K 1272/10 za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby, która następnie była zarządzona do wykonania. Oskarżony odbył tę karę w okresie od dnia 12.02.2014 r. do dnia 12.04.2015 r.

Dowód:

- dane o karalności (k.52),
- odpis wyroku (k.154-155 zbioru A),

- obliczenie kary (k.156 zbioru A).

Oskarżony J. M. odbywał karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, orzeczoną za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim z dnia 9 czerwca 2011 r., sygn. akt II K 173/11. Karę tę odbył w okresie od dnia 5.07.2009 r. do dnia 7.07.2009 r., od dnia 8.11.2009 r. do dnia 9.11.2009 r., od dnia 6.02.2015 r. do dnia 9.06.2015 r. Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r. oskarżony J. M. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę oskarżony odbył w okresie od dnia 7.08.2013 r. do dnia 6.02.2015 r.

Dowód:

- dane o karalności (k.48),

- odpis wyroków (k.158,159 zbioru A),

- obliczenie kary (k.285 zbioru A).

Oskarżony J. M. w toku pierwszego przesłuchania nie przyznał się do włamania do samochodu, przyznał się do kradzieży rzeczy z pomieszczenia gospodarczego, złożył wyjaśnienia (k.42 zbioru A). Stwierdził, że razem ze S. dokonał zaboru z niezamkniętego pomieszczenia gospodarczego wyciągarki, piły do glazury i przedłużaczy. Urządzenia te wynieśli za lasek w M., S. opowiadał, że kogoś znał, kto by chciał kupić te rzeczy. Nieznany mu mężczyzna przyjechał w miejsce, gdzie te rzeczy były schowane i kupił je za 160 złotych. Pieniądze te przepili ze S.. Podczas przesłuchania przez prokurator (k.56-57 zbioru A) przyznał się do kradzieży, nie przyznał się do włamania. Wyjaśnił, że razem ze S. sprzedali piłę do glazury, przedłużacze, 2 wiertarki, młot pneumatyczny i piłę tarczową do drewna. S. zaproponował sprzedaż tych rzeczy jakiemuś mężczyźnie, S. powiedział, że otrzymał od niego 160 złotych, dał mu 70-80 złotych. Rzeczy te wynieśli ze S. z hotelu, resztę rzeczy S. zabrał z busa, opowiadał, że wybił szybę w tym busie i zabrał rzeczy ze środka. S. zadzwonił do jakiegoś mężczyzny, za około 15-20 minut przyjechał nieznany mu mężczyzna samochodem V. (...) i sprzedali mu wyżej wymienione rzeczy. W trakcie rozprawy częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień, podtrzymał wcześniejsze (k.65). Odpowiadając na pytania, podał, że nie włamał się do samochodu pokrzywdzonego, zawiadomił chłopaków z którymi pracował o wybiciu szyby w samochodzie, sprzedał wciągarkę, żeby mieć za co pić. Nie mówił współoskarżonemu, że wynoszone rzeczy stanowiły jego własność, wyniósł ze S. trzy rzeczy: wciągarkę, maszynę do cięcia płytek i przewody (czyli rzeczy pokrzywdzonego, które były w pomieszczeniu gospodarczym – por. zeznania A. B. z k. 76-77,86).

Wyjaśnienia te zasługują na wiarę w części, w której oskarżony podał, że mieszkał w hotelu robotniczym z pokrzywdzonym, pozostał tam sam i postanowił dokonać kradzieży rzeczy, żeby móc kontynuować spożywanie alkoholu oraz w tej części, w której podał, że kradzieży dokonał wspólnie ze S. K.. Ta część wyjaśnień oskarżonego J. M. jest logiczna i rzeczowa oraz znajduje potwierdzenie w wiarygodnej, niżej omówionej części wyjaśnień S. K. oraz zeznaniach pokrzywdzonego A. B. (k.766-77,86). Nie zasługuje na wiarę ta część wyjaśnień oskarżonego J. M., w której podał, że nie brał udziału we włamaniu do samochodu pokrzywdzonego. Ta część wyjaśnień jest sprzeczna z wiarygodną częścią wyjaśnień oskarżonego S. K., zeznaniami pokrzywdzonego A. B. (k.766-77,86), H. S. (k.84v,89), protokołem oględzin (k.11-13 zbioru A) i dokumentacją fotograficzną (k.282-284). Z zeznań H. S. (k.84v,89) wynika, że oskarżony pozostał w hotelu robotniczym jako jedyny pracownik, koresponduje to z wyjaśnieniami oskarżonego J. M.. Następnie oskarżony ten zaczął pić alkohol, jak sam stwierdził pił tzw. ciągiem (k.65) i skończyły mu się pieniądze, ale jeszcze chciał pić. Postanowił w tej sytuacji dokonać kradzieży rzeczy pozostawionych przez pokrzywdzonego. Poznany przypadkowo S. K. miał podobny stosunek do cudzej własności, interesowała go możliwość osiągnięcia choćby niewielkiej korzyści majątkowej, nie przejmował się interesami pokrzywdzonego. Należy uwzględnić, że oskarżeni złożyli wzajemnie sprzeczne wyjaśnienia odnośnie tego, kto był inicjatorem włamania do samochodu, obaj starali się pomniejszyć swój udział w zdarzeniu. Wyjaśnienia oskarżonych odnośnie tego zdarzenia nie mogą być zweryfikowane obiektywnymi dowodami, gdyż nikt nie widział włamania do samochodu. Należy zatem przyjąć, że oskarżeni dokonali

włamania do samochodu wspólnie, gdyż jest to logiczne i uwzględnia wspólne działanie oskarżonych. Niewątpliwie J. M. zamieszkiwał w miejscu, gdzie pokrzywdzony zaparkował swój samochód, zaprosił tam S. K., orientował się jakie rzeczy pokrzywdzony przechowywał w samochodzie i ogólnie wiedział ile te rzeczy mogą być warte. J. M. wskazał możliwość dokonania włamania do tego samochodu, ale niewątpliwie dokonanie kradzieży z włamaniem we dwie osoby jest „łatwiejsze”, choćby dlatego, że druga osoba może obserwować okolicę i ostrzec o zbliżających się ludziach. Ponadto skoro oskarżeni sprzedawali wspólnie rzeczy pokrzywdzonego, zarówno te które znajdowały się w samochodzie jak i w pomieszczeniu gospodarczym, to logicznym jest, że weszli w ich posiadanie na skutek wspólnego działania.

Oskarżony S. K. podczas pierwszego przesłuchania przyznał się do kradzieży mienia, nie przyznał się do kradzieży z włamaniem, złożył wyjaśnienia (k.62 zboru A). Stwierdził, że włamania do busa dokonał prawdopodobnie J. M.. Szli do lasu, by schować skradzione rzeczy i spotkali człowieka, on dał numer telefonu J.. On przyjechał pod las i zabrał skradzione przez nich rzeczy. Dał mu około 100 złotych, a J. 65 złotych. Podczas posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania nie przyznał się do dokonania włamania do samochodu, przyznał się do kradzieży rzeczy, złożył wyjaśnienia (k.75-76 zbioru A). Podał, że w dniu 9 sierpnia 2015 r. poznał pod sklepem (...), on prosił go o znalezienie kogoś, kto kupiłby sprzęt budowlany. Pomógł mu wynieść rzeczy z miejsca, gdzie J. pracował, było to spakowane w reklamówkach i worku foliowym, J. zapewniał, że były to jego rzeczy. Gdy szukali kupca na te rzeczy zauważył jakiegoś mężczyznę. Zaproponowali mu kupno skradzionych rzeczy, mężczyzna wyraził zainteresowanie, dał im 50 złotych za rzeczy, które mieli przy sobie. Następnie J. zaproponował mu kupno przewodów i spawarki oraz maszyny do wycinania glazury. Zabrali z pomieszczenia J. ten sprzęt i wynieśli go za boisko. Ten mężczyzna przyjechał i kupił wyniesione przez nich rzeczy, zapłacił J. 65 złotych. Podczas rozprawy przyznał się częściowo do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia (k.63-65). Stwierdził, że zaczepił go współoskarżony J.. Mówił, że szef wyrzucił go z pracy, potrzebował pieniędzy na dojazd do domu. Zaprowadził go w miejsce, gdzie mieszkał, stwierdził, że spakował swoje rzeczy do toreb i chciał je sprzedać za pół ceny. Chodzili i oferowali do sprzedaży te rzeczy, sprzedali wszystko, co mieli, J. dał mu połowę pieniędzy.

Wyjaśnienia te zasługują na wiarę w tej części, w której oskarżony podał, że dokonał kradzieży rzeczy pokrzywdzonego z pomieszczenia gospodarczego i ich sprzedaży razem z współoskarżonym. Ta część jego wyjaśnień jest bowiem logiczna i rzeczowa oraz znajduje potwierdzenie w zeznaniach A. B. (k.76-77,86). Nie jest wiarygodna i nie zasługuje na uwzględnienie ta część wyjaśnień tego oskarżonego, w której zaprzeczył, że dokonał włamania do samochodu pokrzywdzonego. Ta część wyjaśnień oskarżonego jest nielogiczna i sprzeczna z wiarygodną częścią wyjaśnień oskarżonego J. M., zeznaniami pokrzywdzonego A. B. (k.76-77,86), H. S. (k.84v,89), protokołem oględzin (k.11-13 zbioru A) i dokumentacją fotograficzną (k.282-284). Z wyjaśnień oskarżonego J. M. wynika, że zaczął pić alkohol, jak sam stwierdził pił tzw. ciągiem (k.65), poznał przypadkowo S. K., chcieli uzyskać pieniądze na zakup alkoholu (k.42 zbioru A). Oskarżeni złożyli wzajemnie sprzeczne wyjaśnienia odnośnie tego, kto dokonał włamania do samochodu, zrzucali wzajemnie winę na siebie za udział w tym zdarzeniu, a obiektywnych dowodów odnośnie tego zdarzenia nie ma. Jednak logicznym jest, że pomysł włamania do samochodu pokrzywdzonego powstał, gdy oskarżeni wspólnie pili alkohol w hotelu, gdyż dopiero w sytuacji, gdy skończyły się im pieniądze zaczęli się zastanawiać skąd je wziąć. Mienie pokrzywdzonego było stosunkowo łatwo dostępne, a miejsce zaparkowania jego samochodu umożliwiało dokonanie do niego włamania, bez obawy wykrycia sprawców, zwłaszcza jeśli było ich dwóch i wzajemnie ułatwiali sobie dokonania włamania oraz zabezpieczenia się przed ujawnieniem tego czynu.

A. B. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.76-77), iż był właścicielem samochodu V. (...), który zaparkował na terenie posesji H. S. w M.. Samochód ten zamknął na zamki fabryczne i w dniu 7 sierpnia 2015 r. wyjechał innym pojazdem, w pozostawionym na działce samochodzie były jego narzędzia budowlane. W dniu 9 sierpnia 2015 r. pracownik, który pozostał na terenie tej posesji zadzwonił do jego kolegi R. G. i przekazał, że w samochodzie była wybita szyba. Przyjechał na miejsce, stwierdził, że w samochodzie były wybite szyby, stwierdził, że z samochodu skradziono młot udarowy, wiertarkę, szlifierkę, spawarkę i przewody elektryczne. Łączna wartość tych rzeczy wynosiła 4.000 złotych. Ponadto w pomieszczeniu gospodarczym przechowywał wciągarkę elektryczną, maszynkę do cięcia płytek i przewody elektryczne, rzeczy te były warte 3.250 złotych. Podczas rozprawy zeznał (k.86), że kolega J.

(oskarżony J. M.) zadzwonił do R. i przekazał, że w samochodzie była wybita szyba, potwierdził to H. S.. Część rzeczy skradziono z samochodu, a część z pomieszczenia. Żadnej rzeczy nie odzyskał. Podał ich wartość odpowiadającą cenom rynkowym podobnych rzeczy, uwzględnił stopień zużycia.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe, zasadniczo konsekwentne i znajdują potwierdzenie w wiarygodnych częściach wyjaśnień oskarżonych, zeznaniach H. S. (k.84v,89), protokole oględzin (k.11-13 zbioru A) i dokumentacji fotograficznej (k.282-284).

E. P. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.79), iż w dniu 11 sierpnia 2015 r. pełnił służbę w Komisariacie Policji w W.. Około godziny 20.30 udał się do M. – R., pokrzywdzony zgłosił, że dokonano włamania do jego samochodu. Na działce, gdzie stał zaparkowany samochód pokrzywdzonego znajdował się J. M.. Pokrzywdzony stwierdził, że J. M. mógł dokonać włamania do jego samochodu. Zatrzymał oskarżonego, który był nietrzeźwy. Oskarżony w trakcie rozpytania przyznał się do kradzieży elektronarzędzi i stwierdził, że dokonał tego wspólnie ze S. K.. Podczas rozprawy zeznał (k.87), że pojechał na interwencję w godzinach wieczornych. Zgłoszenie dotyczyło kradzieży rzeczy z samochodu. W hotelu był oskarżony J. M., który początkowo nie przyznał się do kradzieży, później się do tego przyznał. Okazało się, że współsprawcą kradzieży był S. K..

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe, zasadniczo konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, H. S. (k.84v,89), protokole oględzin (k.11-13 zbioru A) i dokumentacji fotograficznej (k.282-284).

F. Ś. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.81), że prowadzi warsztat samochodowy na ul. (...) w M.. Na teren warsztatu nikt nie przychodził, by oferować do sprzedaży sprzęty elektroniczne. Żadnego tego typu sprzętu nie kupował, posiada samochód marki T. (...). Podczas rozprawy zeznał (k.88), iż przyjechali na jego posesję policjanci, stwierdzili, że muszą się rozejrzeć, nie znaleźli żadnej rzeczy pochodzącej z kradzieży.

Zeznania tego świadka nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż nie miał o zdarzeniach żadnych wiadomości.

R. G. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.83), że jest kolegą A. B.. W sierpniu 2015 r. zadzwonił do niego kolega z pracy o imieniu J., który przekazał mu informację o wybiciu szyby w samochodzie A. B.. Zadzwonił do pokrzywdzonego i przekazał mu tą wiadomość. Pokrzywdzony w późniejszym czasie opowiadał mu, że skradziono mu rzeczy z samochodu i z budynku gospodarczego, Policja zatrzymała prawdopodobnych sprawców. W trakcie rozprawy zeznał (k.88-89), że oskarżony J. M. zadzwonił do niego i poinformował o wybiciu szyby w samochodzie pokrzywdzonego. Przekazał tą wiadomość pokrzywdzonemu. Oskarżony pracował z nimi w tej samej firmie, ale na różnych budowach, mieszkali w tym samym hotelu.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe, zasadniczo konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, H. S. (k.84v,89), protokole oględzin (k.11-13 zbioru A) i dokumentacji fotograficznej (k.282-284).

H. S. zeznał w toku dochodzenia (k.84v), że jest właścicielem posesji w M., jest tam budynek gospodarczy, gdzie czasami mieszkają pracownicy. Posesja jest ogrodzona. A. B. jest jednym z jego pracowników, zaparkował samochód na tej działce, przechowywał w nim swoje narzędzia. W lipcu 2015 r. pracownicy poinformowali go o wybiciu szyby w samochodzie pokrzywdzonej. Stwierdził, że w samochodzie tym był wybite dwie szyby. Zawiadomił pokrzywdzonego i Policję. Policja zatrzymała pracownika o imieniu J., który pracował u niego 5 dni, wziął wypłatę i przebywał na tej działce, mimo przerwy w pracy. W trakcie rozprawy zeznał (k.89), iż oskarżony pracował u niego, z powodu upałów pracownicy mieli kilka dni wolnego, pracownicy wyjechali do domów, oskarżony też miał jechać, ale został. Zobaczył, że w samochodzie pokrzywdzonego była wybita szyba, a oskarżony spał, przy łóżku miał poustawiane piwa.

Zeznania te zasługują na wiarę, gdyż są logiczne, rzeczowe, zasadniczo konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, R. G., protokole oględzin (k.11-13 zbioru A) i dokumentacji fotograficznej (k.282-284).

Sporządzone w toku postępowania dokumenty wymienione na k. 90 zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych, gdyż wykonały je powołane do tego osoby, były sporządzone obiektywnie, nie budzi wątpliwości ich autentyczność i nie były kwestionowane przez strony.

Sąd przyjął wartość skradzionych rzeczy zgodnie z twierdzeniami pokrzywdzonego, gdyż podana przez niego wartość poszczególnych przedmiotów jest zgodna z cenami takich rzeczy i nie była wycena ta kwestionowana przez strony.

Ustalony stan faktyczny tworzy spójną całość, poszczególne wiarygodne dowody wzajemnie się uzupełniają i potwierdzają. Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego należy ponad wszelką wątpliwość przyjąć, iż oskarżeni popełnili zarzucane im przestępstwa, a ich wina nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony J. M. w sierpniu 2015 r. pozostał sam w hotelu robotniczym, zaczął pić alkohol i pił go tzw. ciągiem. Gdy skończyły się mu pieniądze postanowił dokonać kradzieży mienia, sprzedać je i uzyskać pieniądze na dalsze picie alkoholu. Poznał oskarżonego S. K., który miał podobne podejście do poszanowania cudzej własności. Wspólnie postanowili dokonać kradzieży z włamaniem do samochodu V. należącego do A. B., przy czym J. M. wiedział, że w środku znajdowały się elektronarzędzia, które przedstawiały dość znaczną wartość materialną. Działając wspólnie, w ramach przyjętego podziału ról, oskarżeni wybili szybę w drzwiach przednich od strony pasażera i tylne prawe drzwi. Weszli do środka samochodu i zabrali młot udarowy marki B. (...), wiertarkę udarową marki B., szlifierkę kątową marki B., spawarkę transformatorową i dwa przewody elektryczne. Rzeczy te przedstawiały ogólną wartość 4.000 złotych. Oskarżeni pokonali materialną przeszkodę chroniącą mienie pokrzywdzonego przed nieuprawnionym dostępem osób trzecich. Uznać zatem należy, że oskarżeni dopuścili się przestępstwa określonego w art.279 § 1 k.k.

Ponadto oskarżeni zabrali należące do pokrzywdzonego wciągarkę elektryczną marki D., elektryczną maszynkę do cięcia płytek marki D. i dwa przedłużacze elektryczne, znajdujące się w pomieszczeniu gospodarczym. Rzeczy te były warte łącznie 3.250 złotych, czyli stanowiły prawie 2-krotność minimalnego wynagrodzenia, wynoszącego w czasie czynu 1.750 złotych. Czyn ten wyczerpuje zatem znamiona przestępstwa opisanego w art. 278 § 1 k.k.

Oskarżony S. K. był wcześniej uznany wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 23 lutego 2011 r., sygn. akt II K 1272/10 za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Sąd wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby, która następnie była zarządzona do wykonania (k.154-155 zbioru A). Oskarżony odbył tę karę w okresie od dnia 12.02.2014 r. do dnia 12.04.2015 r. (k.156 zbioru A). Oznacza to, że przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k.

Oskarżony J. M. odbywał karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, orzeczoną za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. i art. 278 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Tomaszowie Lubelskim z dnia 9 czerwca 2011 r., sygn. akt II K 173/11 (k.158,159 zbioru A). Karę tę odbył w okresie od dnia 5.07.2009 r. do dnia 7.07.2009 r., od dnia 8.11.2009 r. do dnia 9.11.2009 r., od dnia 6.02.2015 r. do dnia 9.06.2015 r. Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r. oskarżony J. M. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę oskarżony odbył w okresie od dnia 7.08.2013 r. do dnia 6.02.2015 r. (k.285 zbioru A). Wskazuje to na uznanie, że oskarżony ten działał w warunkach określonych w art. 64 § 2 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynów był znaczny, ze względu na umyślne działanie oskarżonych, wyrządzoną pokrzywdzonemu szkodę i podjęcie przestępczych zachowań w celu uzyskania pieniędzy na zakup alkoholu. Stopień winy oskarżonego J. M. jest znaczny ze względu na inicjatorskie działanie i wskazanie drugiemu oskarżonemu możliwości kradzieży mienia pokrzywdzonego. Stopień winy oskarżonego J. M. jest z tego powodu odpowiednio wyższy niż stopień winy przypisany oskarżonemu S. K.. Stopień winy oskarżonego S. K. jest również znaczny, choć należy na jego korzyść uwzględnić to, że nie był inicjatorem przestępstw.

Oskarżony S. K. ma 56 lat, jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, zdobył wykształcenie podstawowe, był pięciokrotnie karany (k.52), podjął pracę jako piekarz i zarabiał 1.600 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.62).

Sąd uznał, że działanie umyślne, pod wpływem chęci zdobycia korzyści majątkowej, przeznaczanie tych korzyści na zakup alkoholu oraz nagminność tego rodzaju przestępstw są okolicznościami obciążającymi. Nie można w realiach niniejszej sprawy dopatrzeć się okoliczności łagodzących.

Celem kary jest przekonanie oskarżonego i ogółu społeczeństwa, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody, ponadto rozstrzygnięcie sprawy powinno kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy, a także zdolną spełnić swe cele powinna być kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za kradzież z włamaniem, a za kradzież mienia 10 miesięcy pozbawienia wolności. Kara łączna została orzeczona przy zastosowaniu znacznej absorpcji kar, ze względu na bliski związek czasowy między zdarzeniami. Kara łączna 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i powinna powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych czynów w przyszłości.

Oskarżony J. M. ma 37 lat, jest kawalerem, zdobył wykształcenie podstawowe, ma córkę w wieku 4 lat, ale nie chciał powiedzieć czy ją utrzymuje lub przynajmniej powinien (k.63), był sześciokrotnie karany (k.48).

Sąd uznał, że inicjatorska działalność tego oskarżonego, działanie umyślne, podjęte z chęci zdobycia korzyści majątkowej, przeznaczanie tych korzyści na zakup alkoholu oraz nagminność tego rodzaju przestępstw są okolicznościami obciążającymi. Okoliczności łagodzących wobec oskarżonego nie ma.

Celem kary jest przekonanie oskarżonego i ogółu społeczeństwa, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody, ponadto rozstrzygnięcie sprawy powinno kształtować w społeczeństwie szacunek dla porządku prawnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu i winy, a także zdolną spełnić swe cele powinna być kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za kradzież z włamaniem, a za kradzież mienia 1 roku pozbawienia wolności. Kara łączna została orzeczona przy zastosowaniu znacznej absorpcji kar, ze względu na bliski związek czasowy między zdarzeniami i podobny charakter czynów. Kara łączna 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i powinna powstrzymać oskarżonego od ponawiania podobnych czynów w przyszłości.

Oskarżeni powinni naprawić szkodę, co ma skłonić ich do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i wskazać im, że popełnianie przestępstw nie prowadzi do wzbogacenia.

Obrońca z urzędu wykonał swe obowiązki, lecz nie uzyskał za nie wynagrodzenia, stąd zasądzono zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za środków budżetowych.

Oskarżony J. M. odbywa kolejne kary izolacyjne, ich koniec przypada na kwiecień 2018 r. (oświadczenie z k.63), a S. K. podjął niedawno pracę i nie ma swojego majątku. Obaj oskarżeni nie mogą zwrócić poniesionych na rozpoznanie sprawy kosztów. Wobec czego Sąd zwolnił ich z tego obowiązku i koszty te przejął na rzecz Skarbu Państwa.